

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce:

XX

bytem XX

zastoupen advokátem JUDr. Lukášem Hajžinem
sídlem Vachkova 3083, Česká Lípa

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. OD 464/18-
2/67.1/18119/NL,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 6. 2018, č. j. OD 464/18-2/67.1/18119/NL, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, správního odboru (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 4. 2018, č. j. MUNO 19316/2018. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 13. 1. 2018 ve 13:33 hod., na silnici I/9, u restaurace U Vomáček č. p. 163, v obci Svor, ve směru jízdy na obec Rumburk, při řízení vozidla tovární značky , RZ: , barvy - , překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod., když mu byla příslušníky dopravního inspektorátu Česká Lípa naměřena silničním laserovým rychloměrem LaserCam4 rychlost 69 km/h v místě, kde je obecnou úpravou stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši + - 3 km/hod., byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/hod. Za toto jednání byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložen správní trest pokuty ve výši 1 600 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
- V žalobě žalobce nejprve obecně namítal, že správní orgány nezjistily správně skutkový stav, skutek nesprávně právně posoudily, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i rozhodovací praxí. Obě rozhodnutí jsou dle žalobce pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná a nemají oporu v provedeném dokazování.
- Žalobce tvrdil, že již v průběhu správního řízení namítal, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, žalovaný se však s touto námitkou v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Z toho žalobce dovozoval, že žalovaný nepostupoval nestranně. Žalovaný bez bližšího odůvodnění svých závěrů vycházel z toho, že neexistuje možnost jednoduše upravit obsah fotografie. V průběhu správního řízení však nebylo nijak prokázáno, že bezpečnostní kód odpovídá fotografii, k modifikaci fotografie tak stačí libovolný grafický program. Veškeré údaje pod fotografií jsou navíc doplňovány následně policistou ručně. Fotografie byla také v rozporu s návodem výrobce měřicího zařízení k používání přístroje pořízena na vzdálenost větší než 200 m. a žalovaný bral za prokázané správné umístění platných plomb na měřicím zařízení, aniž by přistoupil k bližšímu dokazování. Překročení rychlostního limitu je prokazováno fotografií na čl. 8 správního spisu, na které se ale nenachází žádný identifikační údaj žalobce ani vozidla, které měl řídit. Ani s touto námitkou se žalovaný adekvátně nevypořádal. Tvzení svědků - zasahujících policistů, že nemohlo dojít k záměně automobilů, je pouze spekulací a nemůže být použito jako důkaz. Svědci navíc vypověděli, že si na celý případ příliš nepamatují, a neshodli se ani v tom, který policista měřicí zařízení ovládal. Žalobce odkazoval na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63 či rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55. Žalovaný neposuzoval jednání žalobce nestranně, když *a priori* předpokládal, že Policie České republiky jedná v souladu se zákony, zatímco žalobce zákony porušuje. Tato premisa popírá princip presumpce neviny i možnost řádné obhajoby. Žalobce v této souvislosti citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. I. ÚS 520/16. Závěrem žalobce konstatoval, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly ani s prokázáním materiálního aspektu údajného přestupku, když dovozovaly existenci materiálního znaku pouze na základě znaku formálního. Závěr, že jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je z pravidla naplněn i znak materiální, nemůže implikovat, že je materiální znak naplněn vždy. Naplnění materiálního znaku přestupku musí být prokázáno, nikoliv dovozováno. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Tvrzení, že měření bylo pořízeno v rozporu s návodem výrobce měřícího zařízení a bylo s ní manipulováno, žalobce dle žalovaného nijak nedoložil, ani neuvedl, jak konkrétně s fotografií mělo být manipulováno, a k záměně s jakým jiným vozidlem mohlo dojít. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení nevznikla žádná pochybnost o identitě vozidla či samotného žalobce. Žalovaný upozornil na to, že návod k obsluze LaserCam4 se nesmí reprodukovat a ukládat do vyhledávacího systému bez předchozího písemného povolení od jeho výrobce.
5. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti:
6. Přestupek žalobce oznámila Policie České republiky správnímu orgánu I. stupně dne 15. 1. 2018 a postoupila mu oznámení o přestupku sepsané na místě přestupku, které žalobce odmítl podepsat, a úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 13. 1. 2018 spolu se záznamem o přestupku s naměřenou rychlostí 69 km/hod. Dále Policie České republiky správnímu orgánu I. stupně předložila osvědčení č. 8/2017 ze dne 24. 3. 2017 o proškolení příslušníka Policie České republiky - pprap. [REDAKCE], který prováděl měření rychlosti vozidla, ověřovací list č. 8012-OL-70484-17 k silničnímu laserovému rychloměru LaserCam4 ze dne 27. 11. 2017 s platností ověření do 26. 11. 2018 a fotodokumentaci zachycující podobu řidiče a vozidlo, s nímž byl přestupek spáchán.
7. Příkazem ze dne 13. 2. 2018, doručeným žalobci dne 26. 2. 2018, byl žalobce shora popsáným přestupkem uznán vinným, proti příkazu žalobce podal odpor.
8. V průběhu dalšího řízení byl přestupek projednán při ústním jednání dne 11. 4. 2018, jehož se žalobce zúčastnil a k věci se vyjádřil. Při ústním jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování výše uvedenými listinami předloženými Policií České republiky a fotodokumentací z radaru založenou na čl. 35 správního spisu. Při ústním jednání byly dále provedeny svědecké výpovědi zasahujících policistů pprap. [REDAKCE] a pprap. [REDAKCE]. Doplnění dokazování žalobce nenavrhoval.

9. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2018 byl žalobce shledán vinným ze shora popsaného skutku. Správní orgán I. stupně konstatoval, že neshledal rozpory ve výpovědích policistů, a proto došel k závěru, že policisté při kontrole dodržování rychlosti v obci Svor změřili vozidlu žalobce rychlost 69 km/hod. Oba svědci shodně uvedli, že vozidlo zastavili na parkovišti penzionu Pod Klíčem, vozidlo po celou dobu neztratili z dohledu, vozidlo nikde nezastavilo, nemohlo dojít k záměně řidiče ani vozidla. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení obou svědků, neboť na rozdíl od žalobce nemají na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost jako policejní hlídka provádějící dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. S žalobcem svědci nejsou v žádném vztahu a ani ho neznají z minulosti. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že rychlost byla změřena přístrojem, který byl v době měření ověřen a byl obsluhován školeným operátorem. Ověření provedené Českým metrologickým institutem potvrzuje, že měřidlo má požadované metrologické vlastnosti, tedy měří správně. Správní orgán I. stupně uzavřel, že měření proběhlo řádně, neboť dle snímku z rychloměru se záměrný kříž nachází správně na vozidle. Správní orgán I. stupně dále zdůraznil, že stanovení nejvyšší dovolené rychlosti slouží především k ochraně ostatních účastníků silničního provozu, neboť vyšší rychlost prodlužuje brzdnou dráhu a omezuje bezpečně ovládat vozidlo a adekvátně reagovat na nepředpokládané situace.
10. Žalobcovo odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného lze považovat správní řízení a provedené dokazování za dostatečné k přijetí závěru, že žalobce přestupek kladený mu za vinu spáchal. Ze záznamu o přestupku založeném na čl. 8 správního spisu vyplývá, že rychlost jízdy žalobcova vozidla byla změřena na vzdálenost 213,5 m. Žalobci lze přisvědčit v tom, že na tomto snímku není zřetelně čitelná registrační značka měřeného vozidla. Při měření rychlosti vozidla je ale pořizováno více fotografií, žalovaný v této souvislosti odkazoval na čl. 35 správního spisu, kde jsou založeny další dvě fotografie žalobcova vozidla s naměřenou rychlostí 56 km/hod. a 55 km/hod. Tyto dvě fotografie byly pořízeny jen s dvouuťerínovým odstupem od prvního snímku na čl. 8 správního spisu. V průběhu měření bylo žalobcovo vozidlo sledováno policistou, který měření prováděl, a také nepřetržitě zaměřeno měřičem rychlosti. Není tedy možné, aby došlo k záměně žalobcova vozidla s vozidlem jiným. Oba policisté se ve svých svědeckých výpovědích shodli, že měřené vozidlo žalobce neztratili z dohledu, vozidlo nikde nezastavilo. Žalobce ani jeden policista nezná, nejsou s ním v žádném vztahu a neměli tak žádný důvod žalobci jakkoliv škodit. Žalovaný v této souvislosti odkazoval na ustálenou judikaturu správních soudů. Žalovaný za důvod k pochybnostem o pravdivosti svědecké výpovědi pprap. [redacted] nepovažoval skutečnost, že si nemohl vzpomenout, který z nich prováděl měření rychlosti žalobcova vozidla. Policisté provádějí velký počet měření a od měření rychlosti jízdy žalobcova vozidla uběhla doba tří měsíců. Zcela jednoznačně se k měření vyjádřil pprap. [redacted] ve své svědecké výpovědi, když uvedl: „nevím, v kolik hodin to bylo, bylo změřeno vozidlo, nějaký [redacted] asi vozidlo [redacted], když já jsem naměřil rychloměrem LaserCam4 rychlost vozidlu 69 km/hod.“. Žalovaný zdůraznil, že měřidla musí mít platné typové schválení a každý kus musí být pravidelně ověřován. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce rychlou jízdou ohrožoval nejen sebe,

ale i ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Neexistovala přitom žádná okolnost, která by mohla závěr o společenské nebezpečnosti žalobce zvrátit. Neexistovalo ani jiné nebezpečí, které hrozilo žalobci nebo jiné osobě a které by se žalobce snažil rychlou jízdou odvracet. V této souvislosti žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28. Žalovaný doplnil, že žalobce mohl a měl vědět, na jaké pozemní komunikaci řídí vozidlo a jaká nejvyšší rychlost jízdy je na této pozemní komunikaci povolena. Věděl přitom, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, neboť jako držitel příslušného řidičského oprávnění musí znát pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dle údajů na rychloměru vozidla věděl, jakou rychlostí jel, protože žádnou závadu na rychloměru ani na vozidle neuplatnil. Dle žalovaného

se proto v tomto případě jednalo o zavinění nedbalostní ve formě nedbalosti vědomé. Žalovaný také zmínil, že žalobce sám při ústním jednání dne 11. 4. 2018 uvedl, že uznává zřetelně prokázání naměřené rychlosti 55 km/hod., čímž sám doznal, že byl řidičem motorového vozidla registrační značky x.

11. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Ve věci proběhlo dne 14. 8. 2019 ústní jednání, při kterém žalobce i žalovaný setrvali na své právní argumentaci. Soud při jednání doplnil dokazování žalovaným předloženým certifikátem o schválení typu měřidla - silničního rychloměru typu LaserCam 4, z něhož vyplývá, že rozsah vzdáleností měření rychlosti je 20 až 600 m, přičemž vzdálenost pro měření s obrazovou dokumentací a čitelnou registrační značkou je až 200 m a vzdálenost pro měření s obrazovou dokumentací bez čitelné registrační značky je až 500 m.
13. Ve shodě se správními orgány má soud za to, že v posuzovaném případě byla opatřena ucelená sada důkazů, které prokazují žalobcovo přestupkové jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 19 km/h, resp. o 16 km/h po zohlednění obvyklé odchylky měření. Měření rychlosti vozidla bylo provedeno schváleným silničním laserovým rychloměrem typu LaserCam4, který byl řádně ověřen, jak o tom svědčí ověřovací list č. 8012-OL-70484-17. Rychloměr ovládal příslušník policie vyškolený pro tuto činnost, což plyne z osvědčení č. 8/2017 vydané pro pprap. [REDACTED] i svědecká výpověď tohoto policisty ze dne 11. 4. 2018. Druhý zasahující policista pprap. [REDACTED] ve svědecké výpovědi provedené téhož dne sice připustil, že nedokáže přesně říct, zda měření prováděl on nebo jeho kolega, to však jeho výpověď s ohledem na to, že policisté provádějí velký počet měření a svědek o události vypovídal s odstupem tří měsíců, věrohodnost jeho svědecké výpovědi nijak nesnižuje. Pprap. [REDACTED] dále jednoznačně vyloučil, že by bylo možné s radarem manipulovat, když zdůraznil, že radar je zapečetěný a oba zasahující policisté do záznamu nijak nezasahovali. Svědci dále shodně vypověděli, že nemohlo dojít k záměně řidiče ani vozidla, neboť po celou dobu měli řidiče

i vozidlo v dohledu. Svědecké výpovědi policistů krajský soud považuje za zcela věrohodné a vnitřně konzistentní. Soud ve vedení svědeckých výpovědí neshledal nic nestandardního, svědci byli před započítím svědeckých výpovědí řádně poučeni. Výslechu obou policistů byl žalobce přítomen a měl tak možnost klást svědkům otázky, čehož také hojně využíval. Žalovaný se námitkami žalobce k měření rychlosti podrobně zabýval. Ze záznamu o přestupku založeném na čl. 8 správního spisu vyplývá, že rychlost jízdy žalobcova vozidla byla změřena na vzdálenost 213,5 m a na tomto snímku skutečně není zřetelně čitelná registrační značka měřeného vozidla. Jak ale zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, je při měření rychlosti vozidla pořizováno více fotografií. Na čl. 35 správního spisu jsou založeny další dvě fotografie žalobcova vozidla s naměřenou rychlostí 56 km/hod. a 55 km/hod. Tyto dvě fotografie byly pořízeny jen s dvouvrteřinovým odstupem od prvního snímku na čl. 8 správního spisu. Žalobce navíc v průběhu správního řízení ani v žalobě neuváděl, s jakým jiným vozidlem mohlo dojít k záměně. Naopak při ústním jednání dne 11. 4. 2018 konstatoval: „...uznávám zřetelné prokázání naměření 55 km/h v předmětný den a na předmětném místě“, tj. rychlost naměřenou s dvouvrteřinovým odstupem od prvního měření. Skutečnost, že policisté do záznamu o přestupku dopisují údaje o vozidle ručně, sama o sobě neznamená, že údaje nejsou pravdivé, že mohlo dojít k záměně s jiným vozidlem, to ostatně také oba zasahující policisté ve svých svědeckých výpovědích jednoznačně vyloučili.

14. K otázce věrohodnosti zasahujícího policisty se opakovaně vyslovila judikatura Nejvyššího správního soudu, dle které je policisty a tedy i jejich výpovědi obecně třeba považovat za věrohodné, neboť tyto osoby nemají na věci a jejím výsledku zájem. Vykonnávají jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 - 23, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).
15. Tím samozřejmě není vyloučena možnost, že v některých případech tomu tak nebude (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63); vždy je třeba vážit konkrétní a specifické okolnosti. V nynější věci však krajský soud takové okolnosti neshledal. V průběhu celého správního řízení žalobce nezmínil nic, co by svědčilo o zaujatém postupu policistů vůči jeho osobě, a nevyplývá to ani z obsahu správního spisu. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Výpovědi policistů jsou konzistentní, bez vážných rozporů.
16. Správním orgánům nelze vytýkat, že neprováděly dokazování ohledně umístění a platnosti plomb na měřicím zařízení nebo neověřovaly bezpečnostní kód fotografií, protože žádné pochybnosti v tomto směru v průběhu celého správního řízení nevyvstaly a ani žalobce je nevznášel. Tyto námitky uplatněné poprvé až v žalobě považuje krajský soud za čistě účelové.

17. Důvodnou neshledal soud ani námitku týkající se materiálního znaku přestupku. Není pravdou, že by se touto otázkou správní orgány nezabývaly. Již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 6 hodnotil žalobcovo jednání ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jako jednání společensky nebezpečné, porušující veřejný zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, ochraně života, zdraví a majetku. Zdůraznil, že vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha, vyšší rychlost omezuje bezpečně ovládat vozidlo a adekvátně reagovat na nepředpokládané situace. Tuto argumentaci ještě žalovaný doplnil na str. 4 napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že v žalobcově případě nebyly dány žádné skutkové okolnosti, které by vylučovaly porušení nebo ohrožení veřejně chráněného zájmu společnosti. Tyto závěry jsou zcela v souladu s konstantní judikaturou správních soudů, k této otázce srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45), podle něhož *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“ ... „pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění materiální stránky přestupku v napadeném rozhodnutí.
18. Ostatní žalobní námitky byly obecné, neobsahovaly uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů, ve kterých žalobce porušení právních předpisů spatřoval. Soud se tedy zabýval pouze konkrétními výtkami žalobce, v nichž vady a nezákonnost napadených rozhodnutí spatřoval.
19. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 14. srpna 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně